

Oponentura bakalářské práce Bány Purmové

Autorská tvorba v loutkovém divadle Vize vs. realita

Bára je klaunka, taky by se dalo říct zdravě potrhlá nebo jak říká Vyskočil „trhlina“. Bára je roh hojnosti, který je toho času trochu přehlacen přebytky. Nejraději by porušovala fyzikální zákony, což se jí na loutkovu divadlu nabízí ideálně, a není proto divu, že práce se primárně týká tohoto tematu, kdežto „vlajkové lodi“ KaTAP, dialogického jednání, až druhotně.

Při čtení textu mě napadaly dotazy, které si většinou Bára posléze položila sama a které se taky pokusila zodpovědět. Ovšem mnohem zajímavější mi připadá práce jako celek, který dosti věrně zrcadlí Bářino zkoušení dialogického jednání. Tam obvykle nastupuje s velkým entuziasmem, který se trochu dříve, než dojde k „tělové změně“, začne pod vlivem nevyslovených racionálních korekcí měnit v pochybnosti. Bára ovšem nepovolí a následně trumfuje novým nábojem lehkonožnosti, graduje, ale ne docela navazuje na předchozí. „*Jestli je ve mně v něčem zásadní problém, tak je to ten, že se předbívám,*“ píše Bára a v tom se nemýlí. Kupodivu se při psaní věcného textu podstatnější nerovnováhy nedopouští. Má v sobě nenápadnou disciplínu, s níž překonává leckterou dřinu. Pomáhá si s uspořádáním, doslovením vlastních myšlenek trefně vybranými citacemi (mj. rozhovory s generačně staršími tvůrci z Liberce). I to je tvorba.

Poctivost v sebereflexi si někdy trochu zaměňuje za sebekritiku, a proto na sebe klade poměrně zbytečně velké nároky. Zmiňovaný Alexander Calder si vystačí s minimem scénografické „hmoty“ a Ivan Vyskočil je v tomto ohledu podobně nezávislý.

Samosebou nemám Báru, aby se odkazovala na jakýkoli „chudý“ typ divadla, ovšem je-li naše očekávání závislé „*na čase, kolik mi on sám dovolí*“, pravděpodobně naše nároky přesahují naše možnosti a pak nám samosebou nemůže zbýt na „*roštačení*“. To je pro Báru typická komodita, o níž nechce přijít a kterou, dle mého, by si měla nejen zachovat, ale taky najít její potenciál a možný projev i v „*řemeslně-autorských složkách divadla*“ i v „*autorském přístupu k životu*“.

To jsou všechno momenty, které dokazují, že Bára je na své cestě, poctivě se hledá, a ovšem potřebuje ještě hájení prostorem a časem. Proto práci jednoznačně k obhajobě doporučuji a stejně tak doporučuji pokračování v magisterském studiu.

Jan Zich

Praha 2. června 2017